

Danielin kirja – kahdeksankymmentäneljä

Laodikealaisen adventismin neljän sukupolven paljastaminen: matka raamatullisen rinnakkaisuuden ja profeettallisen koetuksen kautta

Jeff Pippenger

2024-02-17

Totuus vahvistetaan kahden tai kolmen todistajan todistuksen varaan, ja Hesekielin kahdeksannen luvun neljän kauhistuksen sovelluksella Laodikean adventismin neljäksi sukupolveksi on useita todistajia. Aikaisemmissa kirjoituksissa osoitettiin, että Ilmestyskirjan lukujen kaksi ja kolme seitsemän seurakuntaa eivät ainoastaan kuvanneet nykyisen Israelin historiaa apostolien ajoista maailman loppuun asti, vaan että nuo seitsemän seurakuntaa kuvasivat myös muinaisen Israelin historiaa Mooseksen ajoista Kristuksen aikaan asti.

Efeson seurakunta edusti sekä varhaista kristillistä seurakuntaa että muinaista Israelia Mooseksesta tuomarien aikaan saakka. Smyrnan seurakunta edusti vainon aikaa opetuslasten ajasta Rooman keisari Konstantinukseen saakka, sekä myös tuomarien aikaa, jolloin jokainen teki sitä, mikä hänen omissa silmissään oli oikein. Pergamon seurakunta edusti mukautumisen aikaa Konstantinuksesta paaviuden alkuun vuonna 538, mutta myös sitä aikaa, jolloin muinainen Israel hylkäsi Jumalan ja valitsi kuninkaan sekä teki jatkuvasti myönnytyksiä ympärillään oleville pakanallisille valtakunnille. Neljäs seurakunta, Tyatira, jota Iisebel edustaa, on paavillisen vallan aika vuodesta 538 vuoteen 1798, sekä myös muinaisen Israelin seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuus Babylonissa.

Nuo neljä seurakuntaa edustavat myös adventismin neljää sukupolvea ja todistavat siitä, että Hesekielin neljää kauhistusta sovelletaan näihin neljään sukupolveen. Vuoden 1863 kapina oli muinaisen Israelin ensimmäisen sukupolven esikuva, kuten Aaronin kultaisen vasikan kapina havainnollistaa. Ensimmäiseen sukupolveen sisältyy Efeson seurakunnalle annettu neuvo, joka osoittaa, että Jumalan kansa oli jättänyt ensimmäisen rakkauteensa ja että sen tuli tehdä parannus ja palata ensimmäiseen rakkauteensa. Vuonna 1863 ensimmäinen rakkaus, jota William Millerin jalokivet (perustotuudet, erityisesti ”seitsemän aikaa”) edustivat, pantiin syrjään, ja Jumalan kansaa kehoitettiin palaamaan.

Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi. Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja; muutoin minä tulen sinun tykösi pian ja siirrän lampunjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta. Ilmestys 2:4, 5.

Milleriläiset olivat kamppailleet luopuneen protestantismin kanssa, jota Jeremia kutsui ”pilkkaajien seurakunnaksi”, ja odottaneet kärsivällisesti näyn toteutumista, sillä kun se toteutuisi, se ei valehtelisi. ”Pilkkaajien seurakuntaa” edusti se vanha profeetta, joka valehteli Juudan profeetalle, joka oli esittänyt nuhteen Jerobeamin väärennettyä jumalanpalvelusta vastaan.

Minä tiedän sinun tekosi, vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi sietää pahoja; ja olet koetellut niitä, jotka sanovat olevansa apostoleja eivätkä ole, ja olet havainnut heidät

valehtelijoiksi. Ja sinä olet kestänyt, sinulla on kärsivällisyyttä, ja minun nimeni tähden olet tehnyt työtä etkä ole uupunut. Ilmestys 2:2, 3.

Toinen Smyrnan seurakunta edusti vainon kautta varhaiskristillisessä seurakunnassa kulunutta ajanjaksoa, joka koostui aidoista marttyyreista sekä joistakuista, jotka vähemmän kuin pyhistä vaikuttamista toivat vainon omille hartioilleen. Se edusti myös Tuomarien aikaa, jolloin jokainen muinaisessa Israelissa teki sitä, mikä hänen omissa silmissään näytti oikealta. Vuonna 1888 alkanut kapinan sukupolvi merkitsi vainon ajanjaksoa Profetian Henkeä, hetken valittuja sanansaattajia ja Pyhää Henkeä vastaan. Se aloitti ajanjakson, jolloin laodikealaisen adventismin muinaiset miehet päättivät tehdä sitä, mikä heidän omissa silmissään näytti oikealta, kuten nähdään sellaisissa miehissä kuin Kellogg, Prescott ja Daniells.

Tuon ajan uskollinen harvalukuinen joukko oli kuolemanvakavassa hengellisessä taistelussa sellaista ryhmää vastaan, joka väitti olevansa juutalaisia, mutta ei ollut. Johtavasta asemastaan huolimatta he kuuluivat saatanan synagogaan, kuten käy ilmi siitä, että sisar White osoitti joidenkuiden olevan ”taivaasta karkotettujen enkelien” ohjauksessa. He väittivät olevansa viisaita, mutta olivat tyhmiä. Viisaille ei tuona ajanjaksona lausuttu mitään tuomiota, vaan heitä kehoitettiin olemaan uskollisia kuolemaan asti. Vuonna 1915 viimeiset sanat, jotka sisar White koskaan lausui, olivat: ”Minä tiedän, keneen uskon”, sillä hän oli ollut uskollinen kuolemaan asti.

Minä tiedän sinun tekosi ja ahdistuksesi ja köyhyytesi (mutta sinä olet rikas), ja minä tiedän niiden pilkan, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagoga. Älä pelkää mitään siitä, mitä olet kärsivä. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät koeteltaisiin; ja teillä on oleva ahdistus kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. Ilmestys 2:9, 10.

Pergamon seurakunta edusti totuuden ja erehdyksen, pakanuuden ja kristinuskon välistä kompromissia keisari Konstantinuksen aikana, sekä myös muinaisen Israelin kompromissia, joka tapahtui kuninkaiden historian aikana. Se edusti totuuden ja erehdyksen sekoitusta, joka voi tuottaa ainoastaan erehdystä. Sitä kuvasi vuoden 1919 raamatunkonferenssi, jonka seurauksena julkaistiin kirja ”The Doctrine of Christ” tarkoituksena luoda adventistinen sanoma, joka vastaisi läheisemmin luopioprotestantismin väärää evankeliumia. Juuri adventismin kolmannessa sukupolvessa tapahtuivat suuret totuuteen kohdistuneet kompromissit.

Juuri siinä sukupolvessa, vuodesta 1919 alkaen, seurakunta aloitti sen kompromissin, joka tuotti Church Manualin. Juuri siinä sukupolvessa, vuodesta 1919 alkaen, seurakunta aloitti sen kompromissin, joka teki akkreditoinnin vaadituksi sekä terveydenhuollon että uskonnon oppilaitoksissa. Juuri siinä sukupolvessa pantiin alulle siirtyminen nykyaikaisiin, katolisuuteen perustuviin Raamattuihin. Juuri siinä historiassa ilmeni johdon halukkuus solmia suhteita hallintoihin, jotka olivat avoimen antikristillisiä.

Tuo käytäntö oli saanut alkunsa sisällissodan aikana, jolloin laodikealainen johto muodosti oikeudellisen suhteen Yhdysvaltain hallitukseen saadakseen paremman lopputuloksen kirkon nuorille miehille, jotka oli määrää kutsua Amerikan historian tappavimpaan sotaan; se toistui ensimmäisen maailmansodan alussa, kun pääkonferenssin presidentti A. G. Daniells oli

tekemisissä Saksan hallituksen kanssa ja antoi hyväksyntänsä sille, että Saksa kutsuisi nuoria miehiä asepalvelukseen ja pakottaisi heidät palvelemaan armeijassa, kantamaan aseita ja jättämään sapatin huomioon ottamatta. Tuo Daniellsin toimenpide johti eroon, josta syntyivät ne seitsemännen päivän adventistisen reformiliikkeen erilaiset hajaannushaarat, jotka ovat olemassa aina tähän päivään asti.

Tuo kompromissi jatkui Hitlerin natsi-Saksassa ja sen jälkeen niissä kansakunnissa, jotka muodostivat Neuvostoliiton, ja sitä ylläpidetään yhä tänä päivänäkin sellaisissa hallinnoissa kuin Kiina. Kolmannen sukupolven kompromissia sen suhteessa valtiotaitoon oli ennakkokuvannut muinaisten Israelin kuninkaiden ja Konstantinuksen kompromissi, sellaisena kuin se on symboloituna Pergamon seurakunnassa. Tuo ajanjakso edusti myös sen kirkkotaidon kompromissia väärän rauhan ja turvallisuuden evankeliumin kanssa, jota Prescottin ”The Doctrine of Christ” edusti.

Minä tiedän sinun tekosi ja asuinpaikkasi, siellä missä on Saatanan valtaistuini; ja sinä pidät lujasti kiinni minun nimestäni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun uskollinen marttyyrini, surmattiin teidän luonanne, siellä missä Saatanana asuu. Mutta minulla on jotakin sinua vastaan, koska sinulla siellä on niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään loukkauksen Israelin lasten eteen, niin että he söivät epäjumalille uhrattua ja harjoittivat haureutta. Ilmestys 2:13, 14.

Haureus osoittaa yleiskonferenssin toiminnan siinä, että se asettui yhdenmukaiseksi sellaisten kansakuntien kanssa kuin natsi-Saksa ja Neuvostoliitto sillä verukkeella, että oli säilytettävä välttämättömät toimintasuhteet turmeltuneisiin hallituksiin, samalla kun se sivuutti niissä kansakunnissa olleet uskolliset, jotka kärsivät vainoa niiltä erilaisilta hallintojärjestelmiltä, joiden kanssa se oli liittynyt yhteen. Epäjumalille uhrattu ruoka edusti luopioprotestantismin ja katolilaisuuden väärää metodologiaa, joka oli tuolloin lujasti vakiinnutettu Laodikean adventismin yliopistoihin, jotka olivat suostuneet olemaan luopiollisten metodologioiden ohjeiden hallittavina sekä uskonnossa että terveydenhuollossa.

Jeesus havainnollisti kolmannen sukupolven lopun samoin kuin sen alun, sillä Hän merkitsi neljännen sukupolven saapumisen vuonna 1957 julkaistulla kirjalla, Questions on Doctrine, joka täysin hylkäsi sen ensisijaisen pelastusta koskevan eron, joka vallitsee totuuden sekä luopioprotestantismin ja katolilaisuuden virheellisten käsitysten välillä. Kirja sisältää tietenkin useita virheellisiä opetuksia, mutta olennaisesti se opettaa, että on mahdotonta elää voittavasti Kristuksessa ennen kuin ihminen muuttuu ihmeellisesti toisessa tulemisessa. Kirja merkitsi sen sukupolven alkua, jolloin kahdenkymmenenviiden muinaisen miehen tuli kumartaa aurinkoa. Ne poliittiset ja uskonnolliset ainekset, jotka olivat välttämättömiä, jotta laodikealainen adventistikirkko voisi hyväksyä sunnuntain palvonnan pian tulevassa sunnuntailaissa, olivat saapuneet.

Hesekielin neljäs kauhistus tapahtuu silloin, kun ne harvat uskolliset, joista puhutaan yhdeksännessä luvussa, saavat sinetin otsaansa juuri ennen kuin tuhoavat enkelit alkavat työnsä. Näky alkaa kahdeksannen luvun ensimmäisessä jakeessa viidentenä päivänä, kuudentena

kuukautena, kuudentena vuonna. Näky alkaa päivää ennen sen tuomion täytäntöönpanoa niiden yli, jotka kumartavat aurinkoa, mikä on paavillisen vallan merkki, ja hänen nimensä luku on ”666”.

Sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimistyö alkoi 11. syyskuuta 2001, kun islamin kolmas voi hyökkäsi maapetoa vastaan. Tuo hyökkäys vihastutti kansakunnat ja merkitsi myöhäissateen saapumista. Mutta myöhäissateen tunnistaisivat ainoastaan ne, jotka johdatettaisiin takaisin adventismin perustuksiin näkemään, että islamin kolme voita ovat perustavanlaatuinen totuus. Tuossa ajankohdassa ne, jotka johdatettiin takaisin vanhoille poluille, jotka Jeremia määrittelee ”levoksi” (joka on myöhäissade), joko tulisivat vartijoiksi, jotka puhaltivat pasuunaa kolmannen voimän tähden, tai he olisivat niitä, jotka kieltäytyivät kuulemasta pasuunan ääntä ja siten kieltäytyivät vaeltamasta vanhoilla poluilla.

Sitten heitä koeteltiin heidän isiensä vuoden 1863 kapinan synnillä. Juuri samassa ajankohdassa saapui sanoma Kristuksen vanhurskaudesta, joka on ”vanhurskauttaminen uskon kautta totuudessa”. Se oli Jonesin ja Waggonerin laodikealainen sanoma, ja se oli Hesekielin sanoma kuolleille kuiville luille, joka tuli ”neljästä tuulesta”, jotka ovat kolmannen vitsauksen islamin vertauskuva (”vihainen hevonen”, joka pyrkii pääsemään irti). Sitten noita uskollisia harvoja koeteltiin heidän isiensä vuoden 1888 kapinan synnillä, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli laskeutui alas sinä aikana, jolloin New York Cityn suuret rakennukset kukistuivat, ja Ilmestyskirjan 18. luvun jakeet 1–3 täyttyivät.

Sitten heitä koeteltiin myöhäissateen sanoman tunnistamisella. Oliko myöhäissade Jumalan voiman ilmentymä niin kuin menneinä aikakausina, vai kuuluivatko Jumalan voiman ilmentymät ainoastaan menneisyyteen? Sitten uskollisia harvoja koeteltiin heidän isiensä kapinan kapinalla vuonna 1919. Se, kuinka uskolliset harvat selviytyvät näiden kolmen koetuksen läpi, määrää, saavatko he Jumalan sinetin otsaansa vai joutuvatko he kumartamaan aurinkoa Laodikealaisen adventismin kahdenkymmenenviiden vanhimman kanssa.

Laodikealaisen adventismin neljän sukupolven kaikki kapinat löytävät vastineensa syyskuun 11. päivässä 2001. Tuo päivämäärä, jonka Jesaja määritteli ”itätuulen päiväksi”, merkitsee sadanneljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen ajan alkua, ja sinetöimisen aika on ajanjakso. Tämän ajanjakson loppu on havainnollistettu sen alulla, sillä Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alulla. Sinetöimisprosessin viimeisissä vaiheissa ne koetukset, joita ajanjakson alussa edustettiin, toistuvat jälleen.

Syyskuun 11. päivänä 2001 saapuivat ne koetukset, joissa Laodikean adventismin kapinalliset epäonnistuivat, sellaisina kuin heitä edustavat Hesekielin neljä kauhistusta sekä Ilmestyskirjan toisen ja kolmannen luvun neljä ensimmäistä seurakuntaa; näin alkoi koetusprosessi, joka johtaa joko pedon merkkiin tai Jumalan sinettiin niiden kohdalla, jotka tunnustautuvat seitsemännen päivän adventisteiksi.

Laodikealaisen adventismin johtajuus on joutunut omien petostensa köysiin, ja heidän on käytännöllisesti katsoen mahdotonta ”tunnistaa” Jumalan voiman ilmenemisen toistumista sellaisena kuin sitä edustivat aikaisemmat uskonpuhdistusliikkeet, mukaan lukien se uudistusliike, joka toi adventismin olemassaoloon. Muinaiset miehet hajottivat ja peittivät Millerin jalokivien

edustamat opit väärennetyillä rahoilla ja jalokivillä. Kuningas Jaakon Raamatun lipas on siirretty arkaaisen kielen aikakauteen ja korvattu nykykielisillä Raamatuilla, jotka on ilmaistu synnin ihmisen terminologialla.

Jos ketkään muinaisista miehistä olisivat halukkaita ottamaan huomioon mahdollisuuden, että myöhäissateen sanoma ei ole rauhan ja turvallisuuden sanoma, heidän olisi käytännössä mahdotonta tunnistaa, että Jumalan voiman ilmenemiset menneiden pyhien kertomusten historiassa ovat juuri se, mikä erityisesti yksilöi sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen. Heille vielä vaikeampaa on tunnistaa, että ne pyhät kertomukset, jotka kaikkein suorimmin yksilöivät sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen, ovat ne pyhät kertomukset, jotka täyttävät Malakian kolmannen luvun, sillä Malakian kolmas luku vahvistaa, että aina on sanansaattaja, joka valmistaa tien liiton Sanansaattajan äkilliselle saapumiselle. Tätä sanansaattajaa edusti profeetta Elia, joka rohkeasti julisti, ettei hänen historiassaan olisi sadetta, paitsi jos se tulee hänen palvelutyönsä kautta.

Hesekielin seitsemänkymmentä vanhinta pitäisivät naurettavana hyväksyä, että heidän väitteensä olla Herran temppeli oli perusteeton ja että se todellisuudessa edusti sen kansan vaatimusta, joka sivuutettiin, aivan niin kuin viinitarha annettiin niille, jotka kantavat viinitarhan arvoisia hedelmiä. Kolmannen voi-huudon sanoma, sanansaattaja, joka valmistaa tien, viinitarhan laulu — nämä kaikki todistavat niitä perinnäissääntöjä ja tapoja vastaan, joihin he olivat panneet luottamuksensa, ja muodostavat miltei voittamattoman esteen myöhäissateen tunnistamiselle.

Sinetöimisen, joka koskee sataaneljäkymmentäneljää tuhatta, päätös ilmentää samoja koetuksia niille, jotka ovat väittäneet ”tunnistavansa” islamin kolmannen Voi-huudon osan. Se ”tiedon lisääntyminen”, joka käynnisti milleriittien liikkeen, alkoi ”seitsemän ajan” päättyessä vuonna 1798. Se ”tiedon lisääntyminen”, joka käynnisti sataaneljäkymmentäneljää tuhatta koskevan liikkeen, alkoi vertauskuvallisen ”seitsemän ajan” (sata kaksikymmentäkuusi vuotta) päättyessä vuonna 1989. Noiden sadan kahdenkymmenenkuuden vuoden ajan, jolloin luopumus on jatkuvasti syventynyt, laodikealainen adventismi on saavuttanut neljännen ja viimeisen sukupolvensa.

Kolmannen ja neljännen sukupolven aikana kansakunta tai kansa täyttää koetusaikansa maljan, ja tuo aika on nyt tullut. Danielin kirjassa oleva ”tiedon lisääntyminen”, jota Hiddekel-joki edustaa, on myös sitä tietoa, joka lisääntyy, kun Jeesuksen Kristuksen ilmestys avataan sineteistään juuri ennen kuin koetusaika päättyy.

Seuraavassa artikkelissa tarkastelemme Danielin kirjan kolmea viimeistä lukua.

”Päivät lähestyvät nopeasti, jolloin on oleva suuri neuvottomuus ja sekasorto. Saatana, enkelin vaatteisiin verhoutuneena, pettää, jos mahdollista, valitutkin. Tulee olemaan monta jumalaa ja monta herraa. Jokainen opin tuuli tulee puhaltamaan. Ne, jotka ovat osoittaneet korkeinta kunnioitusta ’valheellisesti niin kutsutulle tietelle’, eivät silloin ole johtajia. Ne, jotka ovat luottaneet älyyn, nerouteen tai lahjakkuuteen, eivät silloin seiso rivien kärjessä. He eivät pysyneet valon tahdissa. Niitä, jotka ovat osoittautuneet uskottomiksi, ei silloin uskota lauman hoitoon. Viimeisessä juhlallisessa työssä on mukana vain harvoja suuria miehiä. He ovat omavaraisia, Jumalasta riippumattomia, eikä Hän voi käyttää heitä. Herralla on uskollisia

palvelijoita, jotka horjituksen ja koetuksen aikana tulevat näkyviin. On nytkin kalliita sieluja kätöksä, jotka eivät ole notkistaneet polveaan Baalille. He eivät ole saaneet sitä valoa, joka on loistanut teille keskitetyn kirkkaana hohtena. Mutta karkean ja vastenmieliseltä vaikuttavan ulkokuoren alta saattaa paljastua aidon kristillisen luonteen puhdas kirkkaus. Päivällä katsomme taivasta kohti mutta emme näe tähtiä. Ne ovat siellä, kiinnitettynä taivaankanteen, mutta silmä ei kykene erottamaan niitä. Yöllä näemme niiden todellisen loiston.” Testimonies, volyymi 5, 80, 81.